

La nostàlgia del llatí i la realitat

OPINIÓ

No, era *El Temps* de cada setmana. Una revista que em retornava a un dels poemes que més m'agraden. Em refereixo a "La fama", de Jorge Luis Borges, que diu: "Haber heredado el inglés, haber interrogado el sajón./ Profesar el amor del alemán y la nostalgia del latín..." Una cosa prèvia: no he heretat l'anglès, l'he estudiat i l'estudio; he interrogat poc el sa-xó, si oblidó la meva versió de Juliana de Norwich, l'anacoreta medieval; però professo -i professaré sempre- el meu amor per l'alemany i sentiré sempre la nostàlgia del llatí, l'assignatura que més vaig gaudir en els meus llunyans anys d'estudiant *tout court*. Queda dit.

Com els meus col·legues lectors d'aquest setmanari recordaran, el tema era el president nord-americà Obama, que aviat desapareixerà de la primera línia política i, confio, hi entrarà la que va ser la seva rival: Hillary Clinton. A part de felicitar els dos autors de sengles articles d'aquell número de la revista i recordant que no sóc politòloga, sento el desencís propi dels qui vam creure que Obama seria un gran president dels USA. Per a mi, i no em costa gaire creure que per a molta gent, ha estat un president decebedor, amb dues fites que, confiem, no pagar gaire cares nosaltres i, més encara, els nostres néts. Em refereixo, naturalment, als seus acords amb l'Iran i amb Cuba.

Recordant el poeta Foix i el seu amor pels estoics (més o menys combatuts per Ciceró), m'ho explico perquè la naturalesa humana, nosaltres mateixos, tendeix i tendim a les grans expectatives a les quals segueix un inevitable desencís. I Obama i la torxa Martin Luther King van crear-les, les expectatives. La realitat, però, és que els jerarques que eren al poder quan ell va arribar a l'ídem segueixen al seu lloc, immuta-

RECONEC QUE QUAN VAIG VEURE
-I DESPRÉS LLEGIR- L'EXEMPLAR
D'EL TEMPS' DEL 4 D'AGOST,
AMB UN CICERÓ A LA COBERTA, VAIG
PENSAR QUE, POTSER, CREIENT QUE
TENIA LA MEVA REVISTA DE
REFERÈNCIA CATALANA -L'ÚNICA,
D'ALTRA BANDA- TENIA UNA
PUBLICACIÓ ANGLOSAXONA!

MARTA
PESSARRODONA

bles. No faig la llista perquè me'n deixaria algun; n'hi ha tants! El pitjor del cas és que les guerres segueixen i no sols hi ha el sinistre Al-Assad a Síria, sinó que el seu poble fa quatre anys que pateix la guerra. Què li diria Ciceró a Obama segons aquest cas concret i a tall de mostra? Ras i curt, la major part de jerarques que eren al poder quan va arribar Obama acabaran morint "*decientemente en su cama*" (quan han estat uns grans indecents), que diu el poema lorquí, anys després, quan ell ja serà sols un ex-president, conferenciant pel món, com solen fer tots els ex, amb retribucions substancioses.

Que permetre poder nuclear a l'Iran donarà pas a un país democràtic, costa de creure. Personalment, em costa tant de creure com em va costar pensar que després d'uns Jocs Olímpics la Xi-

na respectaria els drets humans. Ho acabem de veure en el recent desastre químic, que ha suposat tancar un nombre important de webs perquè, segons l'estat, eren alarmistes! Naturalment, no s'ho creuen ni ells. D'altra banda, mentre Obama feia reverències a l'Estat iranià, gens secular, executaven més de sis-centes persones al país! Amb sarcasme, o, potser, estoïcisme, diríem que ja ho sabíem.

I què cal dir dels germanets Castro, a qui no és difícil augurar un funeral d'estat quan morin? Mentrestant, humil gentada morta, que diria un altre poeta, Carner, les cendres de Guillermo Cabrera Infante encara són a Londres esperant el dia en què els jerarques desapareguin i ell, un gran cubà, pugui ser enterrat a la seva terra. Això no obstant, com qualsevol persona "normal", celebro i celebraré que la decisió de l'establiment de relacions EUA-Cuba suposi un bé (momentani, potser) per al poble cubà. Tan sols confio que, al seu moment, l'actual Papa de Roma no digui les exèquies per algun dels Castro!

Tornant, però, a Ciceró i deslliurant-me d'Obama, un president mediocre, al meu entendre, recordo en especial aquelles cartes a la seva muller, ja en ple exili, recordant-li que s'aferrés al record dels temps en què eren lliures, romans i pròspers. Cartes que acabaven indefectiblement amb un *cura ut valeas*. És a dir, "pren cura d'estar bé". Amb permís de Del Pozo, naturalment. També amb unes certes disculpes personals vers el meu autor llatí de referència, Ovidi. Un autor, com Ciceró, que va patir l'exili, i que és per a qualsevol persona que intenta escriure poesia com el valor per als militars, se li suposa! Poetes actuals amants de la poesia *spam*, absteniu-vos!

Poeta i escriptora